

Anonymiserad version

Översättning

C-707/21 – 1

Mål C-707/21

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

24 november 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

Cour de cassation (Frankrike)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

17 november 2021

Klagande:

Recamier SA

Motpart:

BR

[utelämnas]

BESLUT AV COUR DE CASSATION, FÖRSTA AVDELNINGEN FÖR
CIVILMÅL, AV DEN 17 NOVEMBER 2021

Aktiebolaget Recamier med säte i [utelämnas] Luxemburg (Luxemburg), överklagade den dom som Cour d'appel de Versailles (12:e avdelningen) meddelade den 4 juni 2019 i målet mellan bolaget och BR, som har hemvist i [utelämnas] La Garenne-Colombes och är motpart i överklagandet.

[utelämnas]

[Utelämnas] [Uppgifter om handläggningen]

Första avdelningen för civilmål vid Cour de cassation, [utelämnas] [sammansättning] meddelar, efter att ha överlagt i enlighet med lagen, förevarande beslut.

Bakgrund och förfarandet

- 1 Enligt den överklagade domen (Cour d'appel, Versailles, 4 juni 2019), som meddelades sedan målet återförvisats (första avdelningen för civilmål, den 4 juli 2018, överklagande nr 17-20.610), väckte det luxemburgska bolaget Recamier talan mot BR vid luxemburgsk domstol och yrkade att BR skulle återbetala de tillgångar han förskingrat i utövandet av sitt uppdrag som styrelseledamot. Genom dom av den 11 januari 2012 fann Cour d'appel de Luxembourg att yrkandet var ogrundat. Den domstolen ansåg att eftersom de påstådda feLEN hade begåtts av en styrelseledamot vid utövandet av sitt uppdrag, var BR:s skadeståndsansvar inomobligatoriskt och talan, som uttryckligen grundade sig på det utomobligatoriska skadeståndsansvaret, avvisades således med stöd av principen att utomobligatoriskt skadeståndsansvar och inomobligatoriskt skadeståndsansvar inte kan kumuleras.
- 2 Den 24 februari 2012 väckte Recamier talan mot BR vid tribunal de commerce de Nanterre och yrkade att samma belopp skulle erläggas på grundval av samma omständigheter och med stöd av bestämmelser i luxemburgsk rätt om inomobligatoriskt skadeståndsansvar.
- 3 I den överklagade domen avvisade cour d'appel bolaget Recamiers talan med motiveringen att frågan om de luxemburgska domstolarnas avgörande hade vunnit rättskraft skulle bedömas mot bakgrund av fransk processrätt, vari det föreskrivs att det ankommer på käranden att, redan i målet i det första målet, anföra samtliga grunder som käranden anser kunna ligga till grund för yrkandet (den så kallade regeln om koncentration av grunderna). Cour d'appel drog härav slutsatsen att eftersom parterna, deras ställning och föremålet med yrkandet var identiska i det mål som hade avgjorts i domen från domstolen i Luxemburg och i förevarande mål och eftersom skadeståndsyrkandet grundade sig på samma sak, det vill säga den förskingring av tillgångar som BR klandrades för, kunde Recamier inte åberopa en annan rättslig grund än den som bolaget inte hade åberopat i tid.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 4 I artikel 33.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, kallad Bryssel I-förordningen, föreskrivs följande:

”En dom som har meddelats i en medlemsstat skall erkännas i de andra medlemsstaterna utan att något särskilt förfarande behöver anlitas.”

Nationell rätt

- 5 I artikel 480 i code de procédure civile (civilprocesslagen) anges följande:

”Ett avgörande som helt eller delvis avgör huvudfrågan, eller som avgör en invändning om rättegångshinder, eller varje annan processuell invändning, ska från den tidpunkt då avgörandet meddelas ha rättskraft i förhållande till den fråga som avgörs.

Huvudfrågan ska förstås som saken såsom den definieras i artikel 4.”

I artikel 4 första stycket i samma lag föreskrivs följande:

”Saken bestäms av parternas respektive yrkanden.”

- 6 I artikel 1351, nu 1355 i civilprocesslagen, föreskrivs följande:

”Rättskraften ska endast gälla i förhållande till vad som var föremål för avgörandet. Det krävs att föremålet för yrkandet är detsamma, att yrkandet grundar sig på samma sak, att det föreligger mellan samma parter och har framställts av dem och mot dem i samma ställning.”

- 7 Enligt praxis från Cour de cassation (Högsta domstolen) sedan en dom i plenum av den 7 juli 2006 (överklagande nr 04–10.672, Bull. civ. nr 8) ankommer det på käranden att, redan i det första målet, anföra samtliga grunder som käranden anser kunna ligga till grund för det yrkandet. Käranden kan inte tillåtas bestrida att samma sak ligger till grund för två yrkanden genom att åberopa en rättslig grund som käranden inte har åberopat i tid. Rättskraften utgör således hinder för att en part väcker talan på grundval av inomobligatoriskt skadeståndsansvar för att erhålla ersättning för en skada, samtidigt som yrkandet om ersättning för samma skada på grund av utomobligatoriskt skadeståndsansvar har ogillats genom ett lagakraftvunnet avgörande av en domstol vid vilken det inomobligatoriska ansvaret inte hade åberopats (Cour de cassation, andra avdelningen för civilmål, 25 oktober 2007, överklagande nr 06-19.524, Bull. 2007, II, nr 241).

Parternas inställning

- 8 Recamier har gjort gällande att frågan om det luxemburgska avgörandet har rättskraft inte ska bedömas utifrån fransk rätt, utan det ska bedömas mot bakgrund av antingen en självständig tolkning av detta begrepp i unionsrätten eller mot bakgrund av luxemburgsk rätt, eftersom erkännandet av ett utländskt avgörande i den stat där avgörandet görs gällande inte kan medföra att avgörandet får större verkningar än det har i sin ursprungsstat, samt att principen om koncentration av grunderna inte förekommer i luxemburgsk rätt.
- 9 BR har hävdats att enligt en folkrättslig regel har varje stat exklusiv behörighet vid upprättandet av sin egen nationella organisation, det vill säga vid inrättandet av

olika organ, behörighetsfördelningen dem emellan och utarbetandet av regler om deras funktionssätt, vilket innebär att det nödvändigtvis är processrätten i domstolslandets lag som gäller och att lagvalsreglerna inte är tillämpliga på detta område.

- 10 Generaladvokaten har i första hand föreslagit att luxemburgsk rätt ska tillämpas och i andra hand att en begäran om förhandsavgörande ska framställas.

Skäl till begäran om förhandsavgörande

- 11 För det första har Europeiska gemenskapernas domstol slagit fast att ”ett utländskt avgörande som erkänns i enlighet med artikel 26 i [Bryssel]konventionen ska i princip ha samma verkan i den medlemsstat där avgörandet görs gällande som i ursprungsmedlemsstaten” (EG-domstolen, dom av den 4 februari 1988, Hoffmann, i mål 145/86).

- 12 För det andra har Europeiska unionens domstol fastställt principen om en självständig definition av begreppet rättskraft i unionsrätten (EU-domstolen, dom av den 15 november 2012 i mål C-456/11, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl., punkterna 39 och 40), på följande sätt:

”Kravet på en enhetlig tillämpning av unionsrätten förutsätter att begränsningens exakta räckvidd definieras på unionsnivå, snarare än att den får bero på olika nationella regler om rättskraft.

Begreppet rättskraft i unionsrätten avser emellertid inte enbart domslutet i det aktuella domstolsavgörandet, utan omfattar även de skäl i avgörandet som utgör nödvändigt stöd för domslutet och som därför är oskiljbara från domslutet (se, bland annat, dom av den 1 juni 2006 i de förenade målen C-442/03 P och C-471/03 P, P & O European Ferries (Vizcaya) och Diputación Foral de Vizcaya mot kommissionen, REG 2006, s. I-4845, punkt 44, och av den 19 april 2012 i mål C-221/10 P, Artegoda mot kommissionen, punkt 87).”

- 13 Cour de cassation undrar om den självständiga definitionen av rättskraft avser samtliga villkor och verkningar av den eller om en del ska förbehållas lagen i det land där talan väckts och/eller lagen i det landet där avgörandet meddelats.
- 14 I det första fallet vill Cour de cassation få klarhet i huruvida två yrkanden som har framställts vid domstolar i två medlemsstater ska, med hänsyn till den självständiga definitionen av rättskraft, anses gälla samma sak när käranden åberopar samma faktiska omständigheter men åberopar olika rättsliga grunder.
- 15 Cour de cassation vill närmare bestämt få klarhet i huruvida två yrkanden, varav det ena grundar sig på inomobligatoriskt skadeståndsansvar och det andra på utomobligatoriskt skadeståndsansvar men där båda grundar sig på samma rättsförhållande, såsom att utföra ett uppdrag som styrelseledamot, ska anses avse

”samma sak” i den mening som avses i den rättspraxis som bygger på domen i målet Gubisch Maschinenfabrik (EG-domstolen, 8 december 1987, 144/86).

- 16 I det andra fallet vill Cour de cassation få klarhet i huruvida artikel 33.1 i förordning (EG) nr 44/2001, med stöd av vilken det har slagits fast att ett rättsligt avgörande ska ha fri rörlighet i medlemsstaterna med samma räckvidd och med samma verkan som i den medlemsstat där det har meddelats, kräver att det hänvisas till ursprungsdomstolens lag eller om den, när det gäller avgörandets processuella följder, tillåter att lagen i domstolslandet tillämpas.

AV DESSA SKÄL BESLUTAR Cour de cassation följande:

Med beaktande av artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

HÄNSKJUTS följande frågor till Europeiska unionens domstol:

1°/ Ska artikel 33.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, kallad Bryssel I-förordningen, tolkas så, att den självständiga definitionen av rättskraft avser samtliga villkor och verkningar av rättskraften eller om en del kan förbehållas lagen i det land där talan väckts och/eller lagen i det landet där avgörandet meddelats?

2°/ I det första fallet, ska då två yrkanden som har framställts vid domstolar i två medlemsstater, med hänsyn till den självständiga definitionen av rättskraft, anses gälla samma sak när käranden gör gällande samma faktiska omständigheter men åberopar olika rättsliga grunder?

3°/ Ska två yrkanden, varav det ena grundar sig på inomobligatoriskt skadeståndsansvar och det andra på utomobligatoriskt skadeståndsansvar men där båda grundar sig på samma rättsförhållande, såsom att utföra ett uppdrag som styrelseledamot, anses avse samma sak?

4°/ I det andra fallet, kräver då artikel 33.1 i förordning (EG) nr 44/2001, med stöd av vilken det har slagits fast att ett rättsligt avgörande ska ha fri rörlighet i medlemsstaterna med samma räckvidd och med samma verkan som i den medlemsstat där det har meddelats, att det hänvisas till ursprungsdomstolens lag eller medger den, när det gäller avgörandets processuella följder, att lagen i domstolslandet tillämpas?”

[utelämnas]

[utelämnas] [vilandeförklaring av förfarandet, nationella förfarandefrågor]